

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 567

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

*

Ἐν Ἀθήναις, 19 Μαΐου 1891

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις.	8.50
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.	φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ρωσσίᾳ.	ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διμυλίου Ζολᾶ : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ. — A. Matthey : Ἡ
ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ, (Μετὰ εἰκόνων, τέλος). — Ἐδμόνδου δὲ
Ἀμίτσοις : ΙΣΠΑΝΙΑ. — Μήτσου Λατσοπούλου : ΑΧΑΡΑ
ΛΟΓΙΑ. — ΥΓΙΕΙΝΗ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δε-
νείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς ἀρχοῦνται δημοσιευόμεναι εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» αἱ

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ!

μυθιστορία προωρισμένη νὰ συγκινήσῃ τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας καὶ κατακτήσῃ τὴν προσοχὴν τῶν ὅσων ὀλίγα τῶν τοιοῦτον εἶδους ἔργων. Αἱ

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ!

εἶνε ἔργον τοῦ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ, γνωστοῦ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» καὶ ἐκ τῶν **ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΚΕΡΑΝΔΑΛ**. Ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην ὁ ΜΕΡΟΥΒΕΛ εἶνε τὴν σήμερον γνωστός καὶ θαυμάζεται ὡς ἐπιφυλλιδογράφος διὰ τὸ δραματικὸν καὶ περιπαθὲς τῆς γραφίδος του.

Σπανίως ἔργον συγκινεῖ τὸν ἀναγνώστην ὡς αἱ

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ!

Εἶνε ἀφήγησις προσκαλοῦσα πολλάκις εἰς δάκρυα. Διὰ τὴν ἀληθῆ καὶ τὴν ζῶσαν ἐν αὐταῖς ἀναπαράστασιν σκηνῶν τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου, κρίνονται ὡς ἔργον τοῦ ΜΕΡΟΥΒΕΛ ἐκ τῶν ἀρίστων. Ὁ ἀναγνώστης εἰς τὰς **ΝΕΚΡΑΣ ΚΑΙ ΖΩΣΑΣ** θὰ εὕρῃ ἀνθρώπους πρὸς τοὺς ὁποίους ἔχει ἐν τῷ βίῳ του διαγκωνισθῇ, καὶ γυναῖκας τὰς ὁποίας θὰ σκέπτεται ποῦ ἔχει πράγματι γνωρίσει.

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

Διὰ τὴν Ἑλένην τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο ὡς εἰ δὲν εἶ-
χεν ὑποκύψει ποτὲ ὁ Ἑρρίκος εἰς τὴν παραμικρὰν ἀπερι-
σκεψίαν· ἐνίοτε ὡς ὄνειροπόλησις ἐπανήρχετο εἰς τὸν
νοῦν της. Ἠγαπῶντο καὶ δὲν ᾔθελον φανερώσει αὐτὸ
ποτέ. Καὶ μόνον θὰ ἔμενον εὐχαριστημένοι ὅτι τὸ γνω-
ρίζουσι.

Εὐτυχεῖς στιγμαί, καθ' ἃς χωρὶς νὰ ὁμιλῶσι περὶ τοῦ
ἔρωτός των συνενοοῦντο διαρκῶς διὰ τινος χειρονομίας,
διὰ τινος θλάσεως τῆς φωνῆς καὶ ἀκόμη καὶ διὰ τῆς
σιωπῆς των αὐτῆς. Τὸ πᾶν τοὺς ἐπανέφερεν εἰς τὸν
ἔρωτα τοῦτον, τοὺς ἐλίκνιζεν εἰς τὸ πάθος αὐτό, ὅπερ
ἔφερεν εἰς αὐτοὺς καὶ περὶ αὐτοὺς τὸν μόνον ἀέρα ἐντὸς
τοῦ ὁποίου ἠδύναντο νὰ ζῶσιν· καὶ μόνον ἔφερον ὡς πρό-
φασιν τὴν τιμιότητά των. Ἐπαιζον ἐν ὅλῃ τῇ εὐλικρινείᾳ
τὴν κωμωδίαν ταύτην τῆς καρδίας των, διότι δὲν ἐπέ-
τρεπον αὐτοῖς οὔτε αὐτὸ τὸ ἀπλοῦν σφίγγιμον τῆς χειρός,
καὶ παρεῖχεν ἀνέκφραστον εὐχαρίστησιν μόνον ὁ ἀπλοῦς

χαιρετισμός, τὸν ὁποῖον ἀντήλλασσον. Ἐκάστην ἐσπέραν
αἱ κυραὶ εἶχον συνήθειαν νὰ πηγαίνουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἡ κυρία Δεβέρλου καταγοητευμένη ἀπελάμβανε μεγί-
στης τέρψεως, ἥτις ἔφερεν αὐτῇ ἀλλαγὴν τινα ἐκ τῶν ἐσπε-
ρίδων, τῶν χορῶν, τῶν μουσικῶν συναυλιῶν καὶ τῶν πρῶ-
των παραστάσεων τοῦ θεάτρου· ἐλάτρευε τὰς νέας συγκι-
νήσεις, καὶ δὲν συνανестρέφετο παρὰ καλογραφίας καὶ ἱε-
ρεῖς. Ὁ ἔρως αὐτὸς διὰ τὴν θρησκείαν εἶχε παραμείνει
ἐν αὐτῇ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς μαθητείας της. Ἐπανήλθε
καὶ αὐθις εἰς τὴν ἄφρονα κεφαλὴν της καὶ ἐξεδηλοῦτο
δι' ἐλαχίστων μικροτήτων, αἱ ὁποῖαι τὴν κατέτελγον, ὡς
ὑπομιμνήσκουσαι αὐτῇ τὰς παιδιὰς τῆς μικρᾶς της ἡλι-
κίας.

Ἡ Ἑλένη ἀνατραφεῖσα μακρὰν πάσης θρησκευτικῆς
ἀγωγῆς, κατεῖχετο ἀπὸ πραγματικὴν γοητείαν, ὡς ἐκ
τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Παναγίας, εὐχαριστουμένη ἐπὶ πλέον
καὶ διὰ τὴν χαρὰν τὴν ὁποίαν ἡ Ἰωάννα ἐφαίνετο ὅτι

ἀπελάμβανεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Ἐγευματίζεν ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους, ἐπιπλήττουσα τὴν Ροζαλίαν νὰ μὴ βραδύνη, εἴτα ἐλάμβανε καὶ τὴν Ἰουλίαν διερχομένη τῆς οἰκίας της.

Ἐσπέραν τινὰ ἔλαβον μαζί των καὶ τὸν Λουκιανόν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐφέρθη πολὺ ἄσχημα, ἐδέχθη νὰ τὸν ἀφίουν εἰς τὴν οἰκίαν. Τὸ νὰ πηγαίνουν δὲ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, θερμὴν καὶ καπνισμένην ἀπὸ τὰ κηρία, παρεῖχεν αἰσθηματικὴ ἡδυπαθείας καὶ εὐχαριστήσεως, ὅπερ μετ' ὀλίγον ἐγένετο ἀνάγκη διὰ τὴν Ἑλένην. Ὅσάκις ἤθελεν αἰσθανθῆ δισταγμούς κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ὁσάκις ἀόριστός τις ἀνησυχία τὴν κατελάμβανεν ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ Ἑρρίκου, ἡ Ἐκκλησία τὸ ἑσπέρας τὴν καθιστοῦχαζεν, οἱ ὕμνοι τῆς Παναγίας τῇ ἐπὶ προξένουν μεγίστην θρησκευτικὴν διάχυσιν. Τὰ ἄνθη νεωστὶ κεκομμένα ἐπλήρουν τὸν ὑπὸ τὸν θόλον πνιγερὸν ἀέρα ἐκ τῆς εὐωδίας των, καὶ ἀνέπνεεν ἐκεῖ τὴν πρώτην μέθην τῆς ἀνοίξεως. Ἡ προσευχὴ τῆς γυναικὸς αὐτῆς καθίστατο λατρεία, καὶ ἐμεθύσκετο εἰς τὸ μυστήριον τοῦτο τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀγνότητος, ἀπέναντι τῆς Παναγίας παρθένου, μητρὸς ἐστεμμένης διὰ τῶν λευκῶν ρόδων της. Καθ' ἑκάστην ἐγρονυπτεῖται πλειότερον, καὶ ἐκράτει τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας καὶ ὅταν ὁ ἐσπερινὸς ἐτελείωνεν ἡσθάνετο εὐχαρίστησιν νὰ ἀναχωρήσῃ. Ὁ Ἑρρίκος ἀνέμενεν εἰς τὴν θύραν. Αἱ νύκτες ἐγένοντο θερμότεραι καὶ διήρχοντο τοὺς ἡσυχούς καὶ σκοτεινοὺς δρόμους τοῦ Παισῆ ἀνταλλάσσοντες μόνον ὀλίγας λέξεις.

— Καλὲ ἐγείνατε θρησκευμαῖν, ἀγαπητή μου, τῇ εἶπε μίαν ἑσπέραν ἡ κυρία Δεβέρλου μειδιῶσα.

Ἦτο ἀληθές. Ἡ Ἑλένη ἄφινε νὰ πληροὶ ἡ εὐλάβεια τὴν ἀνοικτὴν καρδίαν της. Οὐδέποτε ἡδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι τὸ ἀγαπᾶν ἦτο τόσον εὐχάριστον. Ἐπανήρχετο λοιπὸν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὡς εἰς τόπον συνεντεύξεως, ἐνθα τῇ ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ ἔχη τοὺς ὀφθαλμούς δακρυβρέκτους καὶ νὰ παραμένῃ ἐπὶ πολὺ ἀφηρημένη ἐν τῇ σιωπηλῇ αὐτῆς λατρείᾳ. Ἐκαστὴν ἑσπέραν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἡδύνατο νὰ φωραθῇ ἡ ἀναβλάστησις τοῦ ἔρωτός της, τὸν ὅποιον ἐκρυπτεν ἐν αὐτῇ καὶ τὸν ὅποιον συνεκράτει καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἡδύνατο τέλος νὰ διαφύγῃ ἐκ τοῦ στήθους αὐτῆς καὶ νὰ ἀπομακρυνθῇ διὰ τῆς δεήσεως, ἐπὶ παρουσίᾳ τοσοῦτων ἀνθρώπων καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοσοῦτου θρησκευτικοῦ ὀργανισμοῦ· αἱ ψιθυρίζόμεναι εὐχαί, αἱ γονυκλισίαι, οἱ χαιρετισμοί, οἱ ἀκαταπαύστως ἐπαναλαμβανόμενοι λόγοι καὶ αἱ χειρονομίαι τὴν ἐλίκνιζον καὶ τῇ ἐπὶ προξένουν μοναδικόν τι αἰσθημα, πάντοτε τὸ αὐτὸ πάθος ἐκφραζόμενον διὰ τῆς αὐτῆς λέξεως ἢ τοῦ αὐτοῦ σημείου· ἡσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ πιστεύῃ καὶ ἦτο ὑπερευχαριστημένη ἐκ τῆς θείας χάριτος.

Καὶ ἡ Ἰουλία δὲν ἐχαριεντίζετο μόνον διὰ τὴν Ἑλένην· διελογίζετο, ὅτι καὶ ὁ Ἑρρίκος αὐτὸς εἶχε τραπῇ εἰς τὴν εὐλάβειαν. Μήπως σήμερον δὲν εἰσῆρχετο εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ τὰς περιμένῃ εἰς αἶθερος, ἐθνικός, ὅστις διεκήρυτεν ὅτι καίπερ ἀποπειραθεὶς νὰ εὕρῃ τὴν ψυχὴν διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ ἀνατομικοῦ αὐτοῦ μαχαιριδίου δὲν ἡδυνήθη νὰ τὸ κατορθώσῃ; Καὶ ὁσάκις ἤθελε παρατηρήσῃ αὐτὸν ὀρθιον, ὅπισθεν τοῦ ἀμῶνος, κατὰ τὸ ὅπισθεν μέρος μιᾶς στήλης, ἡ Ἰουλία ἐκίνει διὰ τοῦ ἀγκῶνος τὴν Ἑλένην.

— Ἰδέ τον, εὐρίσκεται εἰς τὴν θέσιν του· πιστεύεις ὅτι ἀπέφυγε νὰ ἐξομολογηθῇ πρὸ τοῦ γάμου μας; Ἄ! ἔχει χαρακτηρὰ ἀκαμπτον, ἰδέτε τον, δά!

Ἡ Ἑλένη μετεκίνει τὴν κεφαλὴν πᾶραυτὰ· ἡ ἱεροτελεστία ἐπλησιάζει νὰ λήξῃ, τὸ θυμιατήριον ἐκάπνιζε, τὰ ἐκκλησιαστικὰ ὄργανα ἐπαλλοῦν ἐξ ἀγαλλιᾶσεως, καὶ ἐπειδὴ ἡ φίλη αὐτῆς δὲν ἦτο γυνή, ἡ ὁποία ἡδύνατο ν' ἀφήσῃ αὐτὴν ἡσυχον, ὤφειλε ν' ἀποκριθῇ.

— Μάλιστα, μάλιστα, τὸν βλέπω, ἐψιθύρισε χωρὶς καὶ νὰ στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Τὸν ἐμάντευσεν ὡς ἐκ τῆς εὐωδίας ἐκ τῆς ὁποίας ἡσθάνετο πλημμυροῦσαν τὴν ἐκκλησίαν· ἡ πνοὴ τοῦ Ἑρρίκου ἐφαίνετο νὰ φθάνῃ μέχρι τοῦ προσώπου αὐτῆς, ἐπὶ τῶν πτερύγων τῶν ψαλμψιδῶν καὶ ἐπίστευε νὰ ἴδῃ ὀπισθὲν της τὰ βλέμματά του, τὰ ὁποῖα ἐφώτιζον τὸν νάρθηκα καὶ τὴν περιέβαλλον γονυκλιτῇ διὰ χρυσεῖς ἀκτίνες· καὶ τότε προσήχετο μετὰ τοσοῦτου ζήλου, ὥστε οἱ λόγοι της ἐξέλειπον, ἐνῶ αὐτός, ἀρκετὰ σοβαρός, εἶχε τὸ ὁμοίωτον ἥθος συζύγου, ὅστις ἤρχετο νὰ ζητήσῃ τὴν σύζυγόν του ἐκ τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἤθελε περιμένῃ αὐτὴν εἰς τὸ προαύλιον τοῦ θεάτρου· ἀλλ' ὁσάκις ἤθελον συναντηθῇ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συνωστισμοῦ ἢ τῆς βραδείας ἐξόδου τῶν εὐσεβῶν, ἀμφοτέροι ἐφαίνοντο πλειότερον φαιδροί, ἡνωμένοι διὰ τῶν ἀνθέων τούτων καὶ τῶν ἁσμάτων, ἐπεθύμουν δὲ νὰ συνομιλῶσι, διότι ἔφερον τὰς καρδίας αὐτῶν ἐπὶ τῶν χειλέων. Κατὰ τὸ πέρας τῶν δεκαπέντε ἡμερῶν ἡ κυρία Δεβέρλου ἐκορέσθη. Μετέπιπτεν οὕτω ἐκ τοῦ ἐνὸς πάθους εἰς τὸ ἕτερον, ἐνοχλουμένη ἐκ τῆς ὑποχρέσεως τοῦ νὰ πράττῃ πᾶν ὅ,τι καὶ ὁ λοιπὸς κόσμος ἔπραττε. Ἐπὶ τοῦ παρόντος κατελήφθη ὑπὸ τῆς ιδέας τοῦ νὰ μεταβαίνει καὶ ζητῇ συνεισφοράς εἰς πλείστας οἰκίας ἑκαστον ἀπόγευμα, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ προμηθεύσῃ ἐλαϊογραφημένας εἰκόνας ἐγνωσμένων ζωγράφων.

Καὶ ἐδαπάνᾳ τὰς ἑσπέρας αὐτῆς, ἔχουσα τὴν προεδρείαν καὶ κρατοῦσα τὸν κώδωνα, κατὰ τὰς συνελεύσεις τοῦ Συλλόγου πολλῶν ἐπισήμων κυριῶν. Οὕτω κατὰ τὸ ἑσπέρας τῆς πέμπτης ἡ Ἑλένη καὶ ἡ κόρη αὐτῆς εὐρέθησαν μόναι εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Μετὰ τὴν διδασχὴν, ἅμα ὡς οἱ ψάλλται ἔπαλλον τὸ «μεγαλυνήτω ὁ Θεός», ἡ νεαρὰ γυνὴ εἰδοποιηθεῖσα ἐκ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας της ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν. — Ὁ Ἑρρίκος εὐρίσκετο ἐκεῖ εἰς τὴν θέσιν του. Τότε ἐταπεινώσε τὰ βλέμματά της μέχρι τέλους τοῦ ἐσπερινοῦ ὕμνου, μετὰ τὴν προσδοκίαν τῆς ἀναχωρήσεως.

— Ἄ! πόσον ὠραῖα ἐκάματε νὰ ἔλθετε! εἶπεν ἡ Ἰωάννα μετὰ τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἀφελείας· φοβούμεθα πολὺ εἰς τοὺς σκοτεινοὺς δρόμους.

Ἄλλ' ὁ Ἑρρίκος ὑπεκρίνετο τὸν ἐκπεπληγμένον, ἐπίστευεν, ἔλεγε, νὰ συναντήσῃ τὴν σύζυγόν του.

Ἡ Ἑλένη ἀφῆκε νὰ ἀπαντᾷ ἡ μικρά, ἐνῶ αὐτὴ τοὺς παρηκολούθει, χωρὶς νὰ ὁμιλῇ, ἀλλ' ὡς διήρχοντο καὶ οἱ τρεῖς τὸ προαύλιον τῆς ἐκκλησίας, ἠκούσθη φωνὴ κλαυθμυρὰ λέγουσα:

— Ἐλεήσατέ με! ὁ Θεὸς νὰ σὰς συγχωρήσῃ.

Ἐκαστὴν ἑσπέραν ἡ Ἰωάννα ἔθετεν εἰς τὴν χεῖρα τῆς θείας Φαιτῆς ἡμισυ φράγκον, ὅταν δὲ παρετήρησε τὸν ἱατρὸν μόνον μετὰ τῆς Ἑλένης ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μετὰ τῆς ἀγγινοίας, καὶ ἀντὶ νὰ δοθῇ εἰς τὰς συνήθεις αὐτῆς κλαυθμυρὰς εὐχαριστίας, ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐκκλησία εἶχε πλέον κενωθεί, ἀπεφάσισε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ διὰ τῶν τρικλιζόντων ποδῶν της, ψιθυρίζουσα ὑποκώφως ἀκαταλήπτους τινὰς λέξεις.

Προκειμένου νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδὸν Παισῆ, ὡς συνήθως, ἐπρωτίμων ἐνίοτε τὴν ὁδὸν Ρεουνάρδου, ὁσάκις ἡ νύξ ἦτο λαμπρά, μηκύνοντες οὕτω τὴν πορείαν αὐτῶν, κατὰ πέντε ἢ ἕξ λεπτὰ περισσότερον.

Τὴν ἑσπέραν ταύτην ἡ Ἑλένη ἐπρωτίμησε τὴν ὁδὸν Ρεουνάρδου, διὰ τὴν σκιὰν καὶ τὴν σιωπὴν της, ὑποκύπτουσα εἰς τὸ γόητρον τῆς ἐρήμου ταύτης ταύτης ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν φανός τις, ἐξ ἀποστάσεως εἰς ἀπόστασιν, ἐφώτιζε, χωρὶς οὐδεμίαν σκιὰ διαβάτου νὰ πλανᾶται ἐπὶ τῶν λιθοστρώτων.

Ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ καὶ εἰς τὸ μεμακρυσμένον αὐτὸ διάμερισμα, τὸ Παισῆ ἐκοιμάτο ἤδη μετὰ τὴν ἡσυχον ἀπνοὴν ἐπαρχιακῆς πόλεως. Ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πεζοδρομίων τὰ ξενοδοχεῖα εὐρίσκοντο ὡς εἰς παράταξιν. Τὰ παρθεναγωγεῖα ἐφαίνοντο μαῦρα καὶ σκοτεινά, καὶ μόνον τὰ μαγειρεῖα τῶν ἐστιατορίων ἐφωτίζοντο ἀκόμη. Οὐδενὸς καταστήματος τὰ φῶτα διὰ τῶν ἀκτίνων αὐτῶν

προσέβαλλον τὴν σκιάν, καὶ διὰ τὴν μοναξίαν αὐτὴν ἡ Ἑλένη καὶ ὁ Ἑρρίκος ἠσθάνοντο μεγίστην εὐχαρίστησιν. Δὲν ἐτόλμησε νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὴν τὸν βραχίονα.

Ἡ Ἰωάννα ἐβλάδιζε μεταξὺ των, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, ὡς τις γέφυρα. Αἱ οἰκίαι ἐξηφανίζοντο ἐν τῷ σκότει. Τεῖχη τινὰ ἐξετείνοντο καὶ ὑπεράνω αὐτῶν ἀνηρτῶντο μανδύαι ἐκ κλιματίδων καὶ φυλλωμάτων ἐκ πασχαλεῶν ἠνθισμένων. Τὰ ξενοδοχεῖα ἐξετείνον τοὺς ἐκτεταμένους αὐτῶν κήπους· εἰς φεγγίτης καθίστα ὁρατὰ τὰ μεμακρυσμένα χλοάσματα καὶ τοὺς λειμῶνας, οἱ ὅποιοι ὠραιότατα ἐξηπλοῦντο μεταξὺ τῶν δένδρων, ἐνῶ ἐντὸς γαστρῶν, τὰς ὁποίας ἠδύνατό τις νὰ μαντεύσῃ συγκεχυμένως, δέσμαι ἱριδος διέχυνον ἀρωματώδεις πνοὰς εἰς τὸν ἀέρα.

Καὶ οἱ τρεῖς ἐβράδυνον τὰ βήματά των ὑπὸ τὴν εὐάρεστον δροσερότητα τῆς ἐαρινῆς ταύτης νυκτός, ἥτις ἐμέθυεν ἐκ τῆς εὐωδίας, καὶ ἐνῶ ἡ Ἰωάννα μετὰ παιδικῆς χάριτος ἐπροχώρει, μὲ τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐπανελάμβανεν :

— ὦ! μαμά, κύτταξε! τί ὠραῖα ἄστρα!

Ἄλλ' ὀπισθεν αὐτῶν τὸ βῆμα τῆς κυρίας Φαιτῆς ἠκούετο ὡς εἴ ἦτο ἡ ἡχὴ τοῦ ἰδικοῦ των ὀλοῦν τοὺς ἐπλησίαζε καὶ ἠκούετο νὰ ψιθυρίζῃ λατινικὰς τινὰς φράσεις, ἀκαταπαύστως ἐπαναλαμβάνουσα τὰ ἴδια, μὲ τὸ αὐτὸ μορμύρισμα.

Ἡ θεία Φαιτὴ ἐπιστρέφουσα οἶκαδε ἔκαμνε τὴν προσευχὴν της...

— Μαμά, μοῦ μένει μισο φράγκο, νὰ τῆς τὸ δώσω;

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ ἀπάντησιν ἐξέφυγε καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν γραίαν, ἥτις διηυθύνετο ὀλοῦν πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς Διοδου τῶν Ὑδάτων.

Ἡ θεία Φαιτὴ ἔλαβε τὸ ἀργυροῦν νόμισμα, ἐπικαλουμένη τὴν βοήθειαν ὅλων τῶν Ἀγίων τοῦ Παραδείσου· ἀλλὰ μετὰ τοῦ νομίσματος ἔλαβε καὶ τὴν χεῖρα τοῦ παιδίου, τὴν ὁποίαν ἐκράτησε, καὶ δίδουσα ἄλλοτον τόνον εἰς τὴν φωνὴν της ἠρώτησεν :

— Ἡ ἄλλη κυρία εἶνε ἀρρωστη;

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα, ἐκπεπληγμένη.

— Ὁ Θεὸς ἄς τὴν φυλάξῃ καὶ ἄς τῆς δώσῃ ὅλα τὰ ἀγαθὰ του, καθὼς καὶ εἰς τὸν σύζυγόν της. Μὴ φεύγεις, μικρὴ μου κοπελλοῦδα! ἄφησε νὰ σοῦ εἰπῶ ἓνα : «Χαῖρε Μαρία» διὰ τὴν ὑγιείαν τῆς μαμμᾶς σου, καὶ σὺ νὰ ἀποκριθῇς μαζὶ μου : «ἀμήν». Ἡ μαμά σου τὸ ἐπιτρέπει καὶ γρήγορα θὰ τὴν φθάσῃ.

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ Ἑρρίκος καὶ ἡ Ἑλένη ἐπρίγησαν ἅμα εὐρέθησαν μόνοι ἐν τῇ σκιᾷ συστάδος τινος ὑπερμεγέθων καστανεῶν, αἵτινες παρέκειντο ἐν τῇ ὁδῷ. Ἐπροχώρησαν ἔτι ὀλίγα βήματα ἠδέως.

Ἡ γῆ ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν ἦτο ἐστρωμμένη ἀπὸ ἄπειρον πλῆθος μικρῶν ἀνθέων καστανεῶν καὶ ἐβλάδιζον ἐπὶ τοῦ ἐρυθροῦ αὐτῶν τάπητος. Εἶτα ἐσταμάτησαν· αἱ καρδίαι αὐτῶν ἦσαν πολὺ πεπιεσμέναι, καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ προχωρήσωσι περαιτέρω.

— Συγχώρησόν με, ὑπετραύλισεν ἀπλῶς ὁ Ἑρρίκος.

— Μάλιστα, μάλιστα, ἐψιθύρυσεν ἡ Ἑλένη. Σιωπα, σὲ ἱκετεύω.

Καὶ ὡς ἠσθάνθη τὴν χεῖρα αὐτῆς ἐγγιζομένην ὑπὸ τῆς ἰδικῆς του τὴν ἀπέσυρε. Εὐτυχῶς ἡ Ἰωάννα εἶχεν ἐπανεέλθει τρέχουσα.

— Μαμά, μαμά, ἐκραύγασε τὸ κοράσιον, μοῦ εἶπε μίαν εὐχὴν δι' ἐσέ.

Ἐκαμπτον τὴν ὁδὸν Vineuse, ἐνῶ ἡ θεία Φαιτὴ κατήρχετο τὴν κλίμακα τῆς Διοδου τῶν Ὑδάτων ἀποτελειώουσα τὴν προσευχὴν της.

Ὁ μὴν εἶχε παρέλθει· ἡ κυρία Δεβέρλου ἐπορεύετο εἰς τὸν ἐσπερινόν δυο ἢ τρεῖς φορὰς ἀκόμη. Κυριακὴν τινὰ, τὴν τελευταίαν, ὁ Ἑρρίκος ἐτόλμησεν αὐτὴς νὰ περιμείνῃ τὴν Ἑλένην μετὰ τῆς Ἰωάννας. Ἡ ἐπιστροφή ὑπῆρξεν εὐ-

χάριστος, ὁ μὴν οὗτος εἶχε παρέλθει μετ' ἐξαιρετικῆς τερπνότητος. Ἡ ἐκκλησία παρίστατο πρόξενος τῆς καταπραΰσεως καὶ προπαρασκευῆς διὰ τὸ πάθος. Ἡ Ἑλένη παρέμενεν ἐν ἀρχῇ ἡσυχος. Εὐτυχῆς ἐκ τῆς ὑπερασπίσεως, ἣν ἀπελάμβανεν ἐκ τῆς θρησκείας, δι' ἣς ἐπίστευεν ὅτι δύναται νὰ ἀγαπᾷ χωρὶς φόβον. Ἀλλὰ τὸ ὑπουργὸν πάθος ἐξηκολούθει νὰ τὴν καταβριβρώσκῃ καὶ ὁσάκις ἐξεγείρετο ἐκ τῆς εὐσεβοῦς νάρκης της, ἠσθάνετο ἐαυτὴν κατεχομένην καὶ δεσμευμένην ὑπὸ δεσμῶν ἀρρήκτων, ἅτινα ἠδύναντο νὰ τῇ ἀποσπάσωσι καὶ τὰς σάρκας, ἐὰν ἐτόλμα τις νὰ τὰ θραύσῃ.

Ὁ Ἑρρίκος παρέμενεν αἰδήμων, καὶ μῶλα ταῦτα ἡ Ἑλένη παρετήρει καλῶς, ὅτι φλόξ διεχύνετο εἰς τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἐφοβεῖτο παρ' ἐκείνου παράτολμόν τι κίνημα, ὡς ἐκ τοῦ τρελλοῦ πάθους του, ἐαυτὴν δὲ ἠσθάνετο καταλαμβάνομένην ἀπὸ ἰσχυροῦς παροξυσμοῦ πυρετοῦ.

Ἐν ἀπόγευμα, ἐπιστρέφουσα ἀπὸ τὸν περίπατον μετὰ τῆς Ἰωάννας, ἐτράπη τὴν ὁδὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἡ μικρὰ παρεπονέτο ὅτι ἐκουράσθη πολὺ. Μέχρι καὶ τῆς τελευταίας ἀκόμη ἡμέρας δὲν ἠθέλησε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ ἐσπερινὸς τὴν ἐκούραζεν.

Κατὰ τὰς ἡμέρας ὅμως αὐτὰς ἡ ὄψις αὐτῆς εἶχε λάβει τὸ χρῶμα τοῦ κηροῦ καὶ ὁ ἱατρὸς ἔδωκε γνώμην νὰ τῆς κάμνωσιν μακροὺς περιπάτους.

— Κάθισε νὰ ξεκουρασθῇς ὀλίγον, εἶπεν ἡ μήτηρ αὐτῆς, ὀλίγα μόνον λεπτὰ θὰ μείνωμεν.

Τὴν ἐτοποθέτησε πλησίον μιᾶς στήλης, αὐτὴ δὲ ἐγονυπέτησεν εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων. Ἐργάται τινὲς εἰς τὸ βάθος τοῦ παρεκκλησίου ἐκάρφωναν παραπετάσματα καὶ μετέφερον τὰς ἀνθοθήκας. Οἱ Χαιρετισμοὶ τῆς Παναγίας εἶχον λήξει τὴν προτεραίαν. Ἡ Ἑλένη, καλύψασα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον, δὲν ἔβλεπε, δὲν ἤκουεν, ἐξήταζε δ' ἐαυτὴν μετὰ τινος ἀγωνίας, ἃν ὤφειλε νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὸν ἄββα Γιοῦβον τὴν τρομερὰν ταραχὴν, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμαζεν ἡ καρδιά της· ἠδύνατο νὰ τὴν συμβουλεύσῃ· θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ τῆς ἀποδώσῃ τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἡσυχίαν της, ἀλλὰ κατὰ βάθος· χαρὰ ὑπέρμετρος ἐξήρχετο ἐξ αὐτῆς, πηγάζουσα ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς ἀγωνίας της. Ὑπερηγάπα τὴν θλίψιν της καὶ ἔτρεμε μήπως ὁ ἱερεὺς δὲν ἤθελε δυνηθῇ νὰ τὴν θεραπεύσῃ.

Δέκα λεπτὰ παρήλθον καὶ κατόπιν μία ὥρα, ἐνῶ αὕτη ἐξηκολούθει μένουσα βεβυθισμένη εἰς τὴν πάλιν τῆς καρδίας της.

Ὅταν τέλος ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑγροὺς ἐκ τῶν δακρύων, παρετήρησε τὸν ἄββα Γιοῦβον παραπλεύρως αὐτῆς νὰ τὴν παρατηρῇ μὲ ἥθος ἐπώδυνον. Εὐρίσκετο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὅπως διδῇ ὁδηγίας εἰς τοὺς τέκτονες καὶ ἀναγνωρίσας τὴν Ἰωάνναν ἐπλησίασεν.

— Τί ἔχετε, τέκνον μου; ἠρώτησε τὴν Ἑλένην, ἥτις ἀνηγέρθη πάραυτα καὶ ἤρχισε νὰ ἀπομάσῃ τὰ δάκρυά της.

Δὲν ἤξευρε τί νὰ ἀποκριθῇ, φοβουμένη μήπως καμφθῶσι τὰ γόνατά της καὶ ἐκραγῇ εἰς λυγμούς. Τὴν ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον καὶ ἐπανελάβεν ἠδέως :

— Δὲν ἐννοῶ νὰ σὰς ἀνακρίνω, ἀλλὰ διατί δὲν ἐμπιστεύσαι εἰς ἐμὲ ὡς ἱερέα ἂν ὄχι ὡς φίλον;

— Κατόπιν, ἐψιθύρυσεν ἐκείνη, κατόπιν, σὰς τὸ ὑπόσχομαι.

Ἐν τούτοις ἡ Ἰωάννα κατ' ἀρχὰς ἐφέρετο φρόνιμος τερπομένη νὰ ἐξετάξῃ τὰ ἀγαλμάτια τῶν δημοθυρῶν τὰς κάτωθεν τῶν σταυρῶν, τὰς ἀναγλύφους εἰκόνας, τὸ μήκος τῶν πλαγιῶν παρεκκλησιῶν. Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἡ δροσερότης τῆς ἐκκλησίας τῇ ἐκόμιζε τὴν ἐντύπωσιν ἀναψυκτικοῦ καὶ εἰς τοιαύτην ἀποχαύνωσιν, ἥτις μάλιστα ἐκώλυεν αὐτὴν νὰ σκέπτηται· τῇ ἐπῆρχετο κακοδιαθεσία ὡς ἐκ τῆς μοναστικῆς σιγῆς τῶν παρεκκλησιῶν, ἐκ τῆς εὐήχου ἐπεκτάσεως καὶ τῶν μικροτέρων ψόφων, ἐκ τοῦ ἱεροῦ τού-

του τόπου, ἔνθα ἐνόμιζεν ὅτι ἤρχετο νὰ ἀποθάνῃ. Ἡ μεγαλύτερα ὁμως αὐτῆς θλίψις προήρχετο πρὸ πάντων ὅτε ἔβλεπε νὰ ἀφαιρῶσι τὰ ἄνθη, καὶ καθ' ὅσον, ἀπομακρυνόμενων τῶν μεγάλων ἀνθοδεσμῶν ἐκ ῥόδων, παρίστατο ὁ βωμὸς γυμνὸς καὶ ψυχρὸς, μὲ τὰ κρύα μάρμαρά του, ἀνευ κηρίων καὶ εὐωδῶν ἀναθυμιάσεων. Τὸ αἷμα αὐτῆς ἤρξατο νὰ παγῶνῃ πρὸς στιγμὴν ἡ παρθένος, ἐνδεδυμένη ἀπὸ δαντέλλας, ἐσαλεύθη ὀλίγον καὶ εἶτα κατέπεσεν ὑπτιος εἰς τὰς χεῖρας τῶν δύο τεκτόνων.

Τότε ἡ Ἰωάννα ἀφῆκε κραυγὴν ἀσθενῆ· οἱ βραχίονες αὐτῆς ἐξετάθησαν, κατέστη ἀκαμπτος καὶ κατελήφθη ὑπὸ παροξυσμοῦ, ὅστις ἀπὸ τινων ἡμερῶν τὴν ἠπείλει.

Καὶ ὅταν ἡ Ἑλένη, ἀλλοφρονουσα, κατάρθωσε νὰ τὴν τοποθετήσῃ εἰς τὸ ὄχημα, βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ ἱερέως, ὅστις μεγάλως κατεθλίβετο, ἐστράφη πρὸς τὸν πρόναον καὶ μὲ τρεμούσας καὶ τεταμένas χεῖρας :

— ὦ ἡ ἐκκλησία! ἡ ἐκκλησία! ἐπανελάμβανε, μεθ' ὁρμῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὑπῆρχεν οἶονε διαμαρτύρησις καὶ μομφὴ διὰ τὴν εὐλάβειαν, τὴν ὁποίαν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς τελετῆς εἶχεν ἐπιδείξει.

Β'

Τὸ ἑσπέρας ἡ Ἰωάννα ἦτο καλλίτερα· ἡδυνήθη μάλιστα καὶ νὰ ἐγερθῇ ὅπως δὲ καθουσχάσῃ τὴν μητέρα της ἐπέμενεν, ἰσχυρογυμνόμεναι, νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἔνθα ἐκάθισεν ἔμπροσθεν τοῦ κενοῦ πινακίου αὐτῆς.

— Δὲν ἦτο τίποτε, μαμά, ἔλεγεν ἀγωνιζομένη νὰ μειδιάσῃ. Εἰξεύρεις ὅτι εἶμαι πολὺ ἀδύνατη... φάγε σύ. Θέλω νὰ φάγῃς.

Καὶ ὅταν παρετήρησεν ὅτι ἡ μήτηρ αὐτῆς τὴν ἔβλεπε νὰ ὠχρίσῃ καὶ νὰ ριγῇ, χωρὶς νὰ δύναται νὰ καταπύρῃ, προσεποιήθη ὅτι εἶχεν ὀλίγην ὀρεξιν καὶ ὠρκίζετο ὅτι θὰ ἔτρωγεν ὀλίγον γλύκισμα.

Τότε ἡ Ἑλένη ἐπέειπε νὰ τελειώσῃ, ἐνῶ τὸ κοράσιον, πάντοτε μειδιῶν, μὲ ἐλαφρὸν τινα τρόμον τῆς κεφαλῆς, τὴν παρετήρει μὲ τὸ ἀξιολάτρευτον αὐτῆς ἦθος. Καὶ ἐν τέλει, ὅταν ἠθέλησε νὰ τηρήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του, δάκρυα ἀνέβλυσαν ἐκ τοῦ ἄκρου τῶν βλεφάρων του.

— Δὲν μοῦ ἐπέρασεν ἀκόμη, καθὼς βλέπεις, ἐψιθύρισεν ὄχι, μαμά, μὴ μὲ μαλώσῃς.

Ἡσθάνετο νὰ τὴν καταβάλλῃ μεγίστη χαύνωσις αἰ κνημαὶ αὐτῆς τῇ ἐφαίνοντο νεκραὶ καὶ ἐνόμιζεν ὅτι σιδηρὰ χεὶρ ἐπιέζε τοὺς ὤμους της· ἐφαίνετο ὁμως γενναία, καταπνίγουσα ἐλαφρὰς κραυγὰς, τὰς ὁποίας πόνοι νυματώδεις κατὰ τὸν αὐχένα τῇ ἐπέφερον. Ἐπὶ τινα χρόνον ἐπελάθετο ἑαυτῆς, ἔχουσα τὴν κεφαλὴν βεβαρυμένην καὶ συνεστέλλετο ἐκ τῆς ὀδύνης της. Ὅποτε ἡ μήτηρ αὐτῆς βλέπουσα αὐτὴν συσπειρωμένην, τὸσον ἀδύνατον καὶ ἀξιολάτρευτον, δὲν ἡδυνήθη νὰ ἀποτελειώσῃ ἔν ἀπιδίον, τὸ ὁποῖον ἠγωνίζετο νὰ φάγῃ. Τὴν κατέλαβον λυγμοὶ καὶ ἀφῆκε νὰ πέσῃ τὸ μᾶκτρον της, κατόπιν δὲ ἤλθε καὶ ἔλαβε τὴν Ἰωάνναν εἰς τοὺς βραχίονάς της.

— Παιδί μου! παιδί μου... ἐψιθύρισε μὲ τὴν καρδίαν συντετριμμένην ἐκ τῆς θέας τοῦ ἐστιατορίου αὐτοῦ, ἔνθα ἡ μικρὰ τὴν εἶχε τοσοῦτον συχνὰ διασκεδάσει διὰ τῆς λαιμαργίας της ὅτε ἦτο ὑγιής.

Ἡ Ἰωάννα ἠνωρθοῦτο καὶ προσεπάθει νὰ ἐπανεύρῃ τὸ μειδιάματά της.

— Μὴ τρομάζῃς καὶ δὲν ἔχω τίποτε... ἀληθινά... Τώρα ὅπου ἔφαγες, βάλλε με νὰ κοιμηθῶ. Ἦθελα νὰ σὲ ἰδῶ εἰς τὸ τραπέζι, διότι εἰξευρα ὅτι δὲν θὰ ἔτρωγες διόλου.

Ἡ Ἑλένη τὴν ἐσήκωσεν· εἶχε μεταφέρει τὴν μικρὰν αὐτῆς κλίνην πλησίον τῆς ἰδικῆς της εἰς τὸν αὐτὸν κοιτῶνα, καὶ ὅταν ἡ Ἰωάννα κατεκλίθη σκεπασθεῖσα μέχρι τοῦ πώγωνος, εἶπεν ὅτι ἦτο καλλίτερα· δὲν παρεπονείτο πλέον· εἰμὴ δι' ἐλαφροῦς πόνους ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς. Κατό-

πιν ἡ κακὴ διάθεσις αὐτῆς ἐφαίνετο νὰ χειροτερεύῃ, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἤρξατο νὰ ὑποφέρῃ. Ἡ Ἑλένη ἐδέησε νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ, ὀρκίζομένη ὅτι τὴν ἠγάπα πολὺ, καὶ τῆς ὑπεσχέθη νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ καὶ πάλιν, ὅταν θὰ ἤρχετο νὰ κοιμηθῇ.

— Τότε δὲν ἀξίζει, διότι θὰ κοιμουμαι, ἐπανελάβεν ἡ Ἰωάννα, τώρα μάλιστα, τὸ θέλω...

Ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπεκοιμήθη. Ἡ Ἑλένη παρέμεινε πλησίον της ἐπισκοποῦσα τὸν ὕπνον της, καὶ ὅταν ἡ Ροζαλία παρουσιάσθη βαίνουσα ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν της, ἵνα τῇ ζητήσῃ τὴν ἀδειαν νὰ κοιμηθῇ, τῇ ἀπεκρίθη καταφατικῶς δι' ἐλαφροῦ νεύματος τῆς κεφαλῆς.

Ἐνδεκα ἐσήμανον καὶ ἡ Ἑλένη εὐρίσκειτο ἀκόμη ἐκεῖ, ὅταν ἤκουσε νὰ κτυπῶσιν ἐλαφρῶς τὴν θύραν τοῦ διαδρόμου. Ἐλαβε λαμπτήρα καὶ φοβερὰ ἐκπεπληγμένη ἔσπευσε νὰ ἰδῇ.

— Ποῦτος εἶναι;

— Ἐγώ, ἀνοιξε, ἀπεκρίθη φωνὴ ἀσθενεστάτη.

Ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ Ἑρρίκου· ἔσπευσε νὰ ἀνοίξῃ πυρετωδῶς τὴν θύραν, εὐρίσκουσα φυσικωτάτην τὴν τοιαύτην ἐπίσκεψιν. Ἀναμφιβόλως ὁ ἱατρὸς θὰ εἶχε πληροφορηθῇ διὰ τὸν παροξυσμὸν τῆς Ἰωάννας καὶ αὐτόκλητος προσέτρεξε, γνωρίζων ὅτι δὲν ἡδύνατο ποτὲ νὰ προσκαλέσῃ αὐτὸν ἡ Ἑλένη, συστελλομένη καὶ κωλυομένη νὰ ἀναθέσῃ πρὸς αὐτὸν τὴν ἐπιβλεψιν τῆς ὑγιείας τῆς θυγατρὸς της.

Ἀλλ' ὁ Ἑρρίκος δὲν τῇ ἔδωκε καιρὸν νὰ ὁμιλήσῃ· τὴν παρηκολούθησεν εἰς τὸ ἐστιατόριον τρέμων καὶ μὲ τὸ πρόσωπον ἀρκετὰ ἐξημμένον.

— Σὰς παρακαλῶ, συγχωρήσατέ με, ἐψιθύρισεν οὗτος λαμβάνων τὴν χεῖρά της, εἶναι τρεῖς ἡμέραι ὅπου δὲν σὰς εἶδα, καὶ δὲν ἡδυνήθη ἐπὶ πλέον νὰ ἀνθέξω εἰς τὴν ἀνάγκην αὐτὴν.

Ἡ Ἑλένη ἀπέσυρε τὴν χεῖρά της. Ἐκεῖνος ἀπεμακρύνθη ὀλίγον, καὶ ἀσκαρδαμυκτὶ παρατηρῶν αὐτὴν ἐξηκολούθησεν :

— Μὴ φοβεῖσαι τίποτε, σὲ ἀγαπῶ, καὶ θὰ ἔμενα προσηλωμένος εἰς τὴν θύραν σου, ἐὰν ἤρνεῖτο νὰ μοῦ ἀνοίξῃς. ὦ! γνωρίζω καλῶς, ὅτι πᾶν ὅ,τι κάμνω εἶνε καθαρὰ τρέλλα, ἀλλὰ σὲ ἀγαπῶ... Σὲ ἀγαπῶ...

Ἐκείνη τὸν ἠκραζέτο σοβαρῶς, μετ' ἀφώνου αὐστηρότητος. Ἀπέναντι δὲ τόσῳ ψυχρῶς ὑποδοχῆς ὅλον τὸ πάθος τοῦ ἀνέβη εἰς τὴν κεφαλὴν του.

— Πρὸς τί νὰ ὑποκρινώμεθα τὴν σκληρὰν αὐτὴν κωμῶδιαν; δὲν ἀντέχω πλέον, ἡ καρδιά μου κινδυνεύει νὰ διαρραγῇ. Θὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κάμω καμμίαν ἀνοησίαν, χειροτέραν αὐτῆς· μοὶ ἔρχεται νὰ σὲ ἀρπάσω, ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου καὶ νὰ σὲ φέρω μακράν...

Καὶ ἀνέκφραστος ἐπιθυμία τὸν ἠνάγκαζε νὰ ἐκτείνῃ τοὺς βραχίονας. Εἶχον προσπελάσει ἀλλήλους καὶ κατεφίλει τὴν ἐσθῆτά της, ἐνῶ αἱ πυρέςσουσαι αὐτοῦ χεῖρες παρεξέτρεποντο. Ἐκείνη ἀπαθεστάτη παρέμενεν ἀκαμπτος.

— Καὶ ἀγνοεῖτε τί συνέβη; ἠρώτησεν αὐτὴν.

Καὶ ἐπειδὴ εἶχε συλλάβει τὴν γυνὴν αὐτῆς χεῖρα ὑπὸ τὴν ἠνεωγμένην ἀκροχειρίδα τοῦ ἐνδύματός της καὶ ἐκάλυπτεν αὐτὴν ἀπὸ φιλήματα ἀκόρεστα, ἐφάνη καὶ αὐτὴ ἐπὶ τέλους ὅτι ἐκινήθη ἵνα ζωηρῶς ἀντιστῇ.

— Ἀφες με, δὲν βλέπεις λοιπὸν ὅτι δὲν σὲ ἀκούω; μήπως δύναμαι νὰ σκεφθῶ δι' αὐτά.

Ἐφάνη ἐρησυχάσασα ἐπ' ὀλίγον καὶ ὑπέβαλε καὶ αὐτὴς τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν.

— Καὶ δὲν ἠξεύρεις λοιπὸν τίποτε; δὲν ἠξεύρεις ὅτι ἡ κόρη μου ὑποφέρει; Εὐχαριστοῦμαι διότι σὰς βλέπω, λάβετε τὴν καλὸσύνην νὰ μὲ ἡσυχάσετε.

[Ἐπεται συνέχεια].

Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἱατροῦ.